

ЦЕ НЕ МІГ БУТИ ВІН

Та це був він, і я не могла відвести від нього погляд. Раптом я пошкодувала, що не вмію малювати, бо пальці самі тягнулися повторити на папері лінії його обличчя, відтворити точні контури нижньої губи, яка була повнішою за верхню.

Демон усміхнувся й нахилився, обіпершись долонями на мою парту. Я відчула його солодкий мускусний аромат.

— Я думав про тебе всю ніч...

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

У «Макдональдсі» сиділа демонія.

Вона жадібно пожирала біг-маки.

Зазвичай мені подобалося моє післяшкільне заняття. Я любила визначати серед відвідувачів бездушних і проклятих — це приносило тепле відчуття внутрішнього задоволення. Від нудьги я навіть установила для себе денну норму, але сьогодні мені було не до цього.

Я мала скласти план своєї доповіді на передвступний курс із англійської мови.

— Ти не їстимеш картоплю? — запитав Сем, набираючи з моєї таці повну жменю. Його каштанові кучері спадали на металеву оправу окулярів. — Дякую.

— Тільки не забирай у неї солодкий чай, — Стейсі вдарила Сема по руці, і кілька шматочків картоплі впали на підлогу. — Залишишся без руки.

Я припинила постукувати ногою, але не відвела очей від непроханої гості. Не знаю, що в «Маку» так притягувало демонів, але вони чомусь обожнювали це місце.

— Ха-ха.

— Лейло, на кого ти так дивишся? — Стейсі роззирнулася, окидаючи поглядом переповнений заклад. — На якогось красеня? Якщо так, то краще... А. Ого. Хто взагалі так вдягається в люди?

— А що там? — Сем теж обернувся. — А, та годі тобі, Стейсі. Яка кому різниця? Не всі ж, як ти, носять підробки «Прада».

Для них демонія була невинною жінкою середніх років із дуже кепським почуттям стилю. Її тьмяно-каштанове волосся було зібране старомодною фіалковою шпилькою-метеликом. На ній були зелені оксамитові спортивні штани й рожеві кросівки, але що справді впадало в очі — так це її светр: хтось вив'язав спереду басет-гаунда з великими жалісними очима з коричневих ниток.

Та, попри її непримітний вигляд, я знала, що вона не людина.

Не мені її, звісно, було судити.

Це була одна з демонів-позерів. Її видав саме нелюдський апетит. Позери можуть за один раз з'їсти за двадцятьох.

Вони можуть набувати людської подоби й поводитися як звичайні люди, але я знала, що ця «жіночка» могла без зайвих зусиль відірвати голову своєму сусіду. Та головною загрозою була не надприродна сила. Справжню небезпеку приховували її зуби й заразна слина.

Своїх жертв позери кусали.

Одного маленького укусу було достатньо, щоб інфікувати людину демонічним штамом сказу. Починався незворотний процес — і через три дні нова іграшка позера вже нагадувала персонажа фільмів Джорджа Ромера з канібалістичними нахилами.

Зрозуміло, що позери становили неабияку загрозу, якщо, звісно, ви не думаєте, що зомбі-апокаліпсис — це весело. Єдиним плюсом було те, що позери траплялися

дуже рідко і кожен новий укукус укорочував їм віку. Зазвичай достатньо було семи добрячих укукусів, аби вони відійшли в небуття. Вони чимось були схожі на бджіл, які помирають, утративши жало, але мізків у них було ще менше.

Позери могли обирати собі будь-яку подобу. Чому ця так вирядилася — для мене лишалося загадкою.

Стейсі скривилася, коли позерка приступила до третього бургера. Демониця не знала, що ми за нею спостерегаємо. Позери не відзначалися особливою уважністю, особливо коли були зайняті пожиранням апетитних страв.

— Як же огидно, — Стейсі повернула голову назад.

— А я думаю, що в неї дуже привабливий светр, — Сем усміхнувся, побачивши, як демониця знову напхала рота картоплею. — Лейло, як думаєш, Зейн погодиться дати мені інтерв'ю для шкільної газети?

Я здивовано підняла брови.

— А чому ти хочеш взяти в нього інтерв'ю?

Він кинув на мене багатозначний погляд.

— Хочу запитати, як воно — бути хранителем у Вашингтоні, полювати за поганцями, притягувати їх до відповідальності і всяке таке.

Стейсі захихотіла.

— Тебе послухати — так хранителі прямо супергерої.

Сем стенив худими плечима.

— Але ж вони й справді як супергерої. Ти ж сама їх бачила.

— Вони не супергерої, — сказала я й почала свою стандартну промову, яку я всім повторювала, відколи хранителі вийшли з підпілля десять років тому. Тоді після шаленого зростання рівня злочинності, яке аж ніяк не було пов'язане з тодішньою світовою економічною кризою, а радше слугувало знаком від обивателів пекла, які більше не хотіли грати за правилами, альфа

наказали хранителям вийти з тіні. Хранителі постали перед людьми, скинувши з себе кам'яний покров. Зрештою, скульптури горгулій, якими часто прикрашали церкви й будівлі, мали нагадувати хранителів у їхній істинній подобі. Принаймні певною мірою.

Нагорі розвелосся забагато демонів — і хранителі вже не могли продовжувати виконувати свою роботу таємно.

— Вони люди. Такі самі, як і ви, просто...

— Я знаю, — Сем підняв руки. — Слухай, ти ж знаєш, що я не з тих божевільних, які стверджують, що хранителі — це втілення зла, чи верзуть ще якісь подібні нісенітниці. Я просто думаю, що вони круті й було б непогано написати про них у газеті. То як думаєш? Зейн погодиться?

Я ніяково засовалася на стільці. Через те що я жила з хранителями, люди часто бачили в мені або своєрідний місток, який допоможе їм підібратися ближче до хранителів, або ж просто дивачку. Бо всі, навіть двоє моїх найближчих друзів, думали, що я така сама, як і вони. Проста смертна.

— Не знаю, Семе. Не думаю, що хранителі погодяться на будь-яку взаємодію з журналістами.

Сем зажурився.

— Але ти хоча б запитаєш?

— Звісно, — я крутила в руках соломинку. — Але не дуже обнадіюйся.

Сем задоволено відкинувся на спинку стільця.

— Хочете почути щось цікаве?

— Що? — зітхнувши, запитала Стейсі та обмінялася зі мною журнальним поглядом. — Яким рандомним фактом ти здивуєш нас цього разу?

— Ви знали, що якщо заморозити банан до твердого стану, ним можна забивати цвяхи?

Я поставила чай на стіл.

— Звідки ти все це знаєш?

Сем забрав у мене останні шматочки картоплі.

— Просто знаю.

— Та він же вічно сидить за комп'ютером, — Стейсі прибрала з обличчя густий чорний чубчик. Не знаю, чому вона його досі не підстригла. Вона постійно підправляла його. — Певно, заради розваги шукає всіяку рандомну фігню.

— Саме цим я вдома й займаюся, — Сем зіжмакав свою серветку. — Я шукаю маловідомі факти. Отакий я крутий, — він кинув серветку в обличчя Стейсі.

— Поправочка, — впевнено сказала Стейсі. — Все-таки, думаю, ти цілими ночами шукаєш порнуху.

У Сема почервоніли ямочки на щоках; він підправив окуляри.

— Тобі, мабуть, видніше. Що ви, готові? Нам ще готувати доповідь на англійську.

Стейсі важко зітхнула.

— Ну чому містер Лето не дозволив нам зробити доповідь із класичної літератури за «Сутінками». Це ж *класика*.

Я засміялася, одразу ж забувши про своє завдання.

— Стейсі, «Сутінки» — це не класика.

— А як на мене, Едвард — явно класичний персонаж, — вона витягла з кишені резинку й збрала волосся, що було їй по плечі. — До того ж «Сутінки» набагато цікавіші, ніж «На Західному фронті без змін».

Сем похитав головою.

— Повірити не можу, що ти щойно згадала в одному реченні «Сутінки» й «На Західному фронті без змін».

Ніяк на нього не реагуючи, вона спершу поглянула на мене, потім — на мою татцю.

— Ти навіть не торкнулася бургера.

Напевно, я інстинктивно відчувала, що мені потрібна буде причина, щоб лишитися. Я зітхнула:

— Ви йдіть, а я вас через кілька хвилин наздожену.

— Точно? — Сем встав.

— Так, — я взяла до рук бургер. — Я спускаюся за кілька хвилин.

Стейсі підозріло поглянула на мене.

— Ти ж не збираєшся нас кинути, як ти любиш?

Я винувато почервоніла. Я вже й не знала, скільки разів мені доводилося скасовувати наші з ними плани.

— Ні. Обіцяю. Я поїм і одразу вас наздожену.

— Ходім, — Сем обійняв Стейсі за плечі, і вони пішли викинути сміття. — Лейла б уже давно поїла, якби ти весь час її не заговорювала.

— Авжеж, завжди в усьому винна я, — Стейсі викинула сміття й помахала мені на виході.

Я поклала бургер назад, нетерпляче спостерігаючи за позеркою. У неї з рота вилітали шматочки булочки й котлети, падаючи на коричневу тацю. У мене одразу ж зник апетит. Але це нічого. Їжа все одно лише приглушувала біль, який невпинно роз'їдав мене зсередини.

Позерка нарешті завершила свій жирний бенкет. Коли вона не поспішаючи вийшла за двері, я взяла свій рюкзак. Вона врізалася прямо в якогось дідуса, який заходив у заклад, і збила його з ніг. Ого. Оце так знахідка.

Всередину шумного закладу донісся тоненький регіт демоніці. На щастя, якийсь хлопець допоміг дідусю встати, і той помахав їй услід кулаком.

Зітхнувши, я викинула свою їжу й попрямувала за нею у вересневу прохолоду.

Навколо перехожих із гулом роїлися різнокольорові душі, створюючи своєрідне електричне поле. За парою, що йшла тримаючись за руки, тягнулися шлейфи пудрового й бірюзового відтінків. Душі цих двох були невинні, але вони не були повністю чисті.

У всіх людей є душа, тобто єство — добре або зле, чого не можна сказати про демонів. Оскільки *більшість*

демонів нагорі мала людську подобу, саме через відсутність у них душі я могла з легкістю їх знаходити й позначати. Окрім бездушності, була ще одна ознака, що відрізняла їх від людей: їхні очі, як і котячі, якимось дивно відбивали світло.

Позерка, трохи накульгуючи, почовгала вулицею. У природному освітленні вигляд у неї був не дуже. Вона вже, мабуть, вкусила кількох людей, тому треба було якнайшвидше її позначити й покінчити з нею.

Мені кинулася в очі листівка на зеленому ліхтарному стовпі. Коли я прочитала напис, мене переповнила злість і мені так захотілося поставити авторів на місце. «Стережіться. Хранителі — не Божі посланці. Настав час каяття. Кінець уже близько».

Під написом була карикатура якоїсь істоти, схожої на койота, схрещеного з чупакаброю.

«Спонсор нашої акції — Церква дітей Божих», — закотивши очі, пробурмотіла я.

Прекрасно. Я терпіти не могла фанатиків.

На вікнах закладу нижче були розклеєні листівки й висів знак, що хранителів там не обслуговують.

У грудях неконтрольованою пожежею розгоралася лють. Та ці ідіоти й гадки не мали, чим хранителі заради них жертвували. Я зробила глибокий вдих і повільно видихнула. Треба було зосередитись на позерці, а не виголошувати про себе промови з уявної трибуни.

Позерка повернула за ріг і озирнулася. Її скляний погляд на мить зупинився на мені, але вона одразу ж утратила до мене інтерес. Її внутрішня демониця не побачила в мені нічого неприродного.

Моя ж внутрішня демониця хотіла якнайшвидше з цим покінчити.

А тут ще й задзвонив телефон, пронизуючи стегно вібраціями. Стейсі уже, мабуть, думає, куди це я, в біса,

поділася. Я просто хотіла якнайшвидше з цим розібратися й провести решту вечора як і всі нормальні люди. Я мимоволі потяглася до ланцюжка на шиї. Старий перстень на срібній шворці був важким і гарячим.

Коли я проходила повз компанію ровесників, вони на якусь мить затримали на мені свої погляди. Звісно ж, вони витріщалися. Усі витріщалися.

У мене було довге волосся. Здавалося б, нічого дивного, але воно було аж занадто світлим — майже білим. Як же мене бісило, коли люди витріщалися. Я почувалася альбіноскою. Але ще більше уваги привертали мої світло-сірі очі, які були майже зовсім позбавлені пігменту.

Зейн казав, що я як ельфиня з «Володаря перснів». Це *дуже* додавало впевненості. Я зітхнула.

Над столицею вже почало сідати сонце. Я повернула на Род-Айленд-авеню й зупинилася. Вмить усе і всі навколо зникли. Там, у тьмяному світлі вуличних ліхтарів, я побачила душу.

Вона мала такий вигляд, ніби хтось занурив щітку в червону фарбу й різко провів нею по м'якому чорному полотну. У цього чоловіка була темна душа. Та він не перебував під впливом демона — він сам по собі був утіленням зла. Тупий біль у шлунку знову посилювався. Люди проходили, відштовхуючи мене з дороги й кидаючи на мене роздратовані погляди. Дехто навіть щось бурмотів. Але мені було байдуже. Мене в той момент не цікавили навіть їхні світло-рожеві душі, які завжди здавалися дуже красивими.

Зрештою я зосередила свою увагу на тому, кому належала ця душа. Це був чоловік старшого віку, вбраний у класичний діловий костюм із краваткою; він затискав у пухкій руці дипломат. Здавалося б, нічого дивного, нічого страшного, але я знала, що це не так.

Він *дуже* нагрівив.

Ноги несли мене вперед, попри те що мій мозок вимагав спинитися, розвернутися й навіть зателефонувати Зейну. Почувши його голос, я б одразу зупинилася. Я б зупинилася й відмовилася від того, чого від мене вимагала кожна клітина мого тіла, від того, що було для мене *майже* природно.

Чоловік повернувся в мій бік і зміряв мене поглядом із ніг до голови. Його душа закружляла в шаленому wiri, стаючи вже більше червоною, аніж чорною. Він годився мені в батьки, і від цього мені було бридко, дуже бридко.

Він усміхнувся до мене, і ця посмішка мала б змусити мене стрімголов кинутися навтьоки. Це було б правильне рішення, тому що, яким би прогнилим усередині не був цей чоловік і скільки дівчат не були б мені потім вдячними за його вбивство, Еббот навчив мене не слухатися своєї внутрішньої демониці. Він виховав мене хранителькою і навчив поводитися як хранителька.

Але Еббота тут не було.

Я дивилася йому у вічі й не могла відвести погляд. Я відчула, як мої губи розтягнулися в посмішці. Серце вистрибувало з грудей, шкіра почала поколювати й уся почервоніла. Я хотіла забрати його душу — від цього бажання шкіра ладна була відділитися від тіла. Цей стан нагадував передчуття поцілунку — ті кілька секунд, коли, затамувавши подих, ви підносите свої уста до уст коханої людини. Але я ще ніколи не цілувалася.

Ось *це* — це все, що в мене було.

Душа цього чоловіка манила мене, мов пісня сирен. Мені було бридко від того, що мене аж так спокушало його зле ество, але я знала, що грішна душа смакує не гірше від чистої.

Він дивився на мене всміхаючись; руки, що стискали ручку дипломата, аж побіліли. Поглянувши на цю

успішку, я уявила собі всі жахливі злочини, через які його душа могла стати схожою на пустку.

Я вперлася ліктем у поперек. Але цей біль видався лише краплею в морі захопливого передчуття. Ще кілька кроків — і ось його душа буде вже близько, вона буде *зовсім поруч*. Я знала, що перший ковток розпалить найсолодше у світі полум'я — відчуття, яке не здатен подарувати жоден наркотик. Насолода б тривала недовго, але передчуття короткочасного екстазу несамовито вабило мене.

Мені навіть не потрібно було б торкатися його губ своїми. Достатньо було піднести їх лише на кілька сантиметрів — і я б уже відчула, яка його душа на смак. Я б не забирала її всю. Забравши душу, я б його вбила. Це було б зло, а я не...

Це було зло.

Я відсахнулася й відвела погляд. Біль у шлунку обпікав, віддаючи в кінцівки. Відвернувшись від цього чоловіка, я немов відмовилася наповнити легені киснем. Із кожним вимушеним кроком я відчувала, як шкіра палає, а в горлі все пересихає. Мені було дуже важко перебороти своє бажання й змусити себе рухатися далі, відігнати від себе думки про того чоловіка й відшукати позерку, та, побачивши її, я нарешті видихнула. Принаймні я могла тепер відволіктися на демоніцю.

Між магазином усіляких дрібничок і обмінником я слідом за нею звернула у вузький провулок. Мені потрібно було просто торкнутися її. Я мала зробити це ще в «Макдональдсі». Зупинившись посеред провулка, я роззирнулася й вилаялась.

Там нікого не було.

Під укритими цвіллю цегляними стінами поруч із переповненими сміттєвими баками лежали чорні пакети зі сміттям. По щепеню пробігли якісь створіння.

Я здригнулася й сторожко оглянула пакети. Імовірно, то були пацюки, але в сутінках могли ховатися й інші істоти — набагато гірші за пацюків.

І до біса страшніші.

Я пішла далі, уважно оглядаючи темну вуличку й інстинктивно перебираючи пальцями ланцюжок. Я шкодувала, що не кинула до шкільного рюкзака ліхтарика, але це було б для мене аж занадто розумно. Натомість я поклала туди зранку новий блиск для губ і нерозкриту пачку печива. Дуже корисний набір.

Раптом по спині пробігли мурашки. Я випустила з рук перстень, і він опустився на футболку. Щось тут було не так. Я почала витягувати з передньої кишені джинсів старий телефон і обернулася.

За кілька кроків від мене стояла позерка. Коли вона всміхнулася, її обличчя посмугували зморшки. Між зубів у неї звисали шматочки салату. Я вдихнула повітря й одразу ж пошкодувала. Від неї тхнуло сіркою й гнилою плоттю.

Позерка схилила голову набік і примружила очі. Демони не могли розпізнати, хто я насправді, бо в моїх венах текло недостатньо демонічної крові, аби вони могли почути її запах, та позерка дивилася на мене так, ніби *бачила*, що я приховую всередині.

Вона опустила погляд на мої груди, а тоді подивилася мені в очі. Я налякано зойкнула. Вицвілі блакитні райдужки її очей закрутилися в нестримному вирі навколо зіниць, від яких лишилися тільки дві ледве помітні цятки.

От же чорт. Це була ніяка не позерка.

Її обриси розпливалися й переривалися, ніби зображення в телевізорі при слабкому сигналі. Сиве волосся й шпилька зникли. Поморщена шкіра розгладилася й стала жовтою, як віск. Тіло витягнулося й розширилося. Спортивок і светра вже не було — натомість

я побачила шкіряні штани й широкі накачані груди. Овальні очі — уже без зіниць — бурували, немов бездонне море. Ніс був плаский — по суті, це були просто два отвори над широким зловісним ротом.

От чорт.

Переді мною стояв шукач. Я бачила таких демонів лише в старих книжках із бібліотеки Еббота. Шукачі були як Індіана Джонс у світі демонів — вони могли відшукати й здобути практично все, по що їх відправляв їхній господар. Але, на відміну від Індіани, вони були злими й агресивними.

Шукач усміхнувся, вишкіривши свої зловісні гострі зуби.

— Спіймав.

Спіймав? Спіймав що? Мене?

Він кинувся на мене, але я відскочила вбік. Хвиля страху наростала так швидко, що, коли я торкнулася його руки, на долонях уже встигли проступити крапельки поту. Його тіло засяяло неоновим світлом, і на місці шукача тепер світилася величезна рожева пляма. Він ніяк не відреагував на мою мітку. Демони ніколи на неї не реагували. Ніхто не бачив моїх позначок, окрім хранителів.

Шукач схопив мене за волосся й потягнув убік, а іншою рукою вчепився за футболку. Телефон випав з руки, вдаряючись об асфальт. Я відчула різке поколювання в шиї і плечах.

На мене нестримним потоком ринуло відчуття паніки, але інстинкт самозбереження спонукав мене до дій. Іноді, ставлячи мітки, мені доводилося опинятися в скрутних ситуаціях, і, хоча не була майстринею бойових мистецтв, я, бляха, не збиралася здаватися без бою.

Трохи відійшовши, я замахнулася й ударила коліном саме в потрібне місце. Дякувати богу, демони мали таку ж будову тіла, що й люди. Шукач застогнав і відскочив,

вирвавши кілька моїх волосин. У голову немов уп'ялися мільйони голок.

Я не могла, як інші хранителі, змінити форму й надерти йому зад, але потягнувши мене за волосся, він розбудив у мені справжнісінького звіра.

Я вгатила його в щелепу так, що в мене аж заболіли кісточки. Це був не дівчачий удар. Зейн міг би мною пишатися.

Демон повільно знову повернув голову до мене.

— А мені сподобалося. Давай іще.

Я дивилася на нього широко розплющивши очі.

Я зрозуміла, що зараз помру. Демон розірве мене на шматки або, ще гірше, відправить мене *донизу* через якийсь із безлічі захованих по всьому місту порталів. Коли люди за незрозумілих обставин як крізь землю провалювалися, причина, як правило, була в новому поштовому індексі. Щось типу 666. Порівняно з такою подорожжю смерть здавалася благословенням. Готуючись до удару, я обхопила себе руками.

— Досить.

Ми обое застигли на місці, почувши владний низький голос незнайомця. Шукач відреагував першим і відступив убік. Обернувшись, я побачила *його*.

Незнайомець стояв десь за два метри від нас. Він був такого ж зросту, як і всі хранителі. Темне волосся кольору обсидіану набувало в тьмяному світлі синюватого відтінку. Кучері ліниво спадали на чоло й неслухняно вкладалися за вуха. Вигнуті над золотавими очима брови, широкі й високі вилиці. Він був привабливий. Дуже привабливий. Красивий до запаморочення. Та всю цю красу псувала уїдлива посмішка на устах. Чорна футболка щільно прилягала до грудей і плаского живота. Його руку обвивала величезна вибита чорнилом змія, чий хвіст ховався під рукавом, а голова спочивала на кисті руки.

Він був приблизно мого віку. Нереальний красень, якщо не враховувати того, що в нього не було душі.

Я зробила крок назад. Що могло бути гіршим за одного демона? Два демони. У мене так трусилися коліна, що я думала, що ось-ось впаду посеред цього провулка. Маркування демонів ще ніколи не заводило мене в таку халепу. Справи були настільки кепські, що вже навіть було не смішно.

— Не втручайся, — сказав шукач і стиснув кулаки.

Новоприбулий демон безшумно ступив уперед.

— Поцілуй мене в зад. Як тобі таке?

Ого...

Шукач застиг на місці й важко дихав. Напруга ніби стала четвертим учасником подій, що розгорталися в цьому провулку. Я зробила ще один крок назад у надії, що мені таки вдасться втекти. Ці двоє явно гострили один на одного зуби, і я не хотіла б стати учасницею їхньої суперечки. Коли два демони вступали в бій, вони зносили цілі будівлі. Думаєте, будинки валилися через неякісний фундамент і невдалу покрівлю? Ага, якраз. Скоріше за все, причиною ставали запеклі, смертельні бої між демонами.

Ще два кроки праворуч, і я б...

Погляд хлопця зупинився на мені. Я вдихнула повітря, заточившись під вагою його пильного погляду. Лямка рюкзака вислизнула з моїх розм'якших пальців. Його очі опустилися, і густі віії відкинули тінь на щоки. На його устах з'явилася ледь помітна усмішка, і він сказав м'яким, але водночас глибоким і владним голосом:

— Оце так ти втрапила в халепу.

Я не знала, що це був за один, але оскільки він поведився так, ніби в честь нього з'явилося слово «влада», я зрозуміла, що переді мною не простий демон, як шукачі чи позери. Ні, це явно був високопоставлений демон — герцог або повелитель пекла. Лише хранителі

знали, як їх можна знищити, і зазвичай вони лишали за собою криваве місиво.

Серце вистрибувало з грудей. Треба було тікати звідси, і швидко. Я не могла сама протистояти високопоставленому демону. З моїми убогими прийомчиками мені б добряче надерли зад. Із кожною секундою гнів шукача наростав, і він стискав і розтиסקав свої м'ясисті кулаки. Бомба мала ось-ось вибухнути, і вибухнути гучно.

Я прикрилася рюкзаком — безглуздішого щита годі було й придумати. Але ж, окрім хранителів, ніхто не здатен був зупинити високопоставлених демонів.

— Чекай, — сказав він. — Не тікай ще.

— Не підходь, — застерегла я.

— Я б і не подумав робити щось проти твоєї волі.

Що б не означала ця фраза, я нічого на неї не відповіла й продовжувала, обходячи шукача, рухатися до початку провулка, який здавався недосяжним.

— Ти тікаєш, — зітхнув високопоставлений демон. — Я ж попросив тебе цього не робити, і, здається, я був доволі ввічливим, — насупившись, він поглянув на шукача. — Я ж увічливо попросив?

Шукач загарчав:

— Без образ, але я чхати хотів на твою ввічливість. Ти заважаєш мені виконувати роботу, бовдуре.

Я була вражена. І річ тут була не лише в тому, що шукач наважувався говорити до високопоставленого демона таким тоном, а й у тому, що ця образа була такою... *людською*.

— Знаєш, як кажуть, — відказав інший демон, — хто обзивається, сам так називається. Я тебе в порошок зітру.

Та ну його нафіг. Якщо мені вдасться повернутися на головну вулицю, я втечу від них обох. На людях вони б не напали — є ж правила врешті-решт. Якщо тільки ці двоє планували грати за правилами, бо щось я в цьому

сумнівалася. Я розвернулася й швидко побігла на початок провулка.

Далеко я не втекла.

Шукач уперішив по мені так, наче він, бляха, захисник Національної футбольної ліги, — і я відлетіла, вдарившись об сміттєвий бак. В очах замерехтіли чорні плями. На голову впало щось пискляве й кошлате. Завивши, як банші, я вчепилася в тіло, що звивалося в мене на голові, заплутавшись у волоссі дрібними кігтями. У мене мало не стався інсульт, та я вирвала з волосся пацюка й відкинула його до пакетів зі сміттям. Щур із писком підскочив і прожогом утік через тріщину в стіні.

Загарчавши, високопоставлений демон постав перед шукачем і схопив його за горло. Через секунду той уже висів над землею.

— А це вже було не дуже ввічливо, — грізно процідив він.

Обернувшись, він швиرونув шукача, як мішок зі сміттям. Той влетів у стіну й упав на коліна. Високопоставлений демон підняв руку... і витатуйована змія відділилася від руки, роздробившись на мільйон чорних крупинок. Вони закружляли в повітрі між ним і шукачем, потім на якусь мить завмерли й упали на землю. Крупинки почали з'єднуватися в щільну чорну масу.

Ні, не в масу — з них виросла величезна триметрова зміюка завширшки з мене. Я підхопилася, незважаючи на запаморочення.

Тварюка повернулася до мене, піднявши над землею свій тулуб. На мене дивилася пара диявольськи червоних очей.

У горлі застряг німий крик.

— Не лякайся Бембі, — сказав демон. — Вона просто допитлива і, може, трохи голодна.

Оцю тварюку звати *Бембі*?

О боже, вона дивилася на мене так, ніби збиралася мене з'їсти.

Ця... ця величезна змія обрала на обід не мене. Коли вона повернулася до шукача, я мало не впала на землю від полегшення. Та ось вона миттєво подолала коротку відстань, що відділяла її від демона, і піднялася так високо, що її велетенська голова з висоти дивилася на заляклого дрібного демона. Змія розкрила рота, з якого стирчали два ікла завдовжки з мою долоню. За ними зяяла бездонна чорна діра.

— Ну добре, — тихо проказав демон. — Можливо, вона дуже голодна.

Я вирішила, що треба зараз же звідси забиратися.

— Стій! — крикнув демон. Не зупиняючись, я бігла так швидко, як ще ніколи в житті не бігала, досі чуючи відлуння його лайки.

Я перетнула провулки, які межували з районом Дюпон-Серкл, пробігла повз магазин, де ми планували зустрітися зі Стейсі й Семом. І лише коли я дісталася місця, де мене зазвичай підбирав наш водій Морріс, який виконував ще безліч різних обов'язків, я стала перевести подих.

Навколо бриніли пастельні душі, але я на них не зважала. Досі немов у ступорі, я сіла на лавку на узбіччі. Я почувалася жахливо, мені було зле. Що це, бляха, щойно було? Я хотіла сьогодні лишень попрацювати над доповіддю за романом *«На Західному фронті без змін»*. У мої плани не входило мало не випити душу, мало не загинути, вперше в житті зустріти високопоставленого демона чи побачити, як тату у вигляді змії перетворюється, бляха, в анаконду.

Я глянула на порожню руку.

Чи загубити телефон.

Чорт.